

Иван Вазов

Алеята

Чудна нощ приспа земята морна.
Светнаха с брилянти небесата
и зефир прохлада животворна
лейше, сладко шгпнеше с листата.

Ний седяхме мълчешком под свода
тъмен на акацийте зелени,
и ведно с заспалата природа
тънехме във сладко упоенье.

И мечтаехме за щастъе вечно,
за нощ? чаровни, дни безбурни...
И души в блаженство безконечно
сливахме ги във мечти лазурни.

И летяхме в други мир тогази,
пълен с наште блянове небесни...
И живота ний оставяхме зад нази
да гърми с талазите си бесни!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8492>]